

нѣма край. Ти, мой брайно, пиши на Пѣйова и тукъ-тамъ по Влашко, и вземи мѣрки, за да можемъ на лѣто да турнемъ нѣкаква работа на редъ. Ето сега кой отъ кого трѣбва да иска съвѣти. Пиши ми колкото е възможно по-скоро по тоя адресъ: Strada Vergului, № 6—Botioff.

Приеми и пр.

Букурещъ, 16. мартъ 1875.

Ботйовъ.

Въ друго едно писмо съ дата 12. априль Ботйовъ се блазни, че „въ кжсо врѣме отсрѣщнитѣ комитети (въ България) ще да разполагатъ съ голѣми суми, а въ трето — отчаянието, че тие „суми“ нѣкога ще може да има той или организацията, е толкова голѣмо, щото се вижда принуденъ да вика грѣмогласно: „но гдѣ пари!“

Отъ всички страни се раздавалъ тоя викъ: печатница, вѣстникъ, агитационни брошури, възвания и хвърчащи листове, апостоли и за много дребни работи се искало пари. Дѣ ги!

Този общъ повой родила идеята у докторъ Чобановъ да задигнатъ всичкото злато отъ единъ ромжнски манастиръ. На Чобанова донесълъ нѣкой хжшлакъ извѣстието, че манастирътъ „Пояна“ или „Поляна“ въртѣлъ голѣма търговия съ вино, съ зърнени храни и, елбетя, долапитѣ на манастирскитѣ денгили трѣбва да пращатъ отъ пари. Докторъ Чобановъ (Хр.) е билъ това врѣме на командировка въ Кжмпина, близо до манастиря, провѣрилъ съ подставени лица достоверността на съобщението и си казалъ: ха-уловихме заекътъ за опашката! Скоро той повикалъ Ботйовъ отъ Букурещъ при себе си, посвѣтилъ го въ новото откритие, и настоявалъ прѣдъ поета да не се изпускатъ голѣмитѣ шарани, защото инкъ комитетътъ много ще очаква печатница и всички необходими улеснения, за които луди лудѣяли революционеритѣ.